

Sygn.akt II AKa 160/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lipca 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie w Wydziale II Karnym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SA Grzegorz Salamon

Sędziowie: SA Maria Żłobińska

SA Maria Mroziak - Sztykiel /spr./

Protokolant: sekr.sąd. Piotr Grodecki

przy udziale prokuratora Hanny Gorajskiej-Majewskiej

po rozpoznaniu w dniu 13 lipca 2016 r.

sprawy **A. O.** urodz. (...) w W. s. T. i M. zd. J.

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 6 listopada 2015 r. sygn. V K 85/11

I. zmienia wyrok w zaskarżonej części w ten sposób, że przyjmuje, iż czyn przypisany oskarżonemu A. O. w punkcie III wyczerpuje, przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk, dyspozycję art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu pierwotnym (Dz.U. 2005 nr 179 poz. 1485) w zw. z art. 12 kk i przepisy te stanowią podstawę skazania oskarżonego, zaś podstawę wymiaru kary stanowi – przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk – art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu pierwotnym w zw. z art. 33 § 1 i 3 kk w brzmieniu pierwotnym.

II. w pozostałej zaskarżonej części wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze, w tym opłatę w kwocie 600 zł.;

IV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. K., Kancelaria Adwokacka w W., kwotę 738 zł, w tym 23 % VAT, tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu pełnioną w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE

A. O. został oskarżony o to, że:

II. w bliżej nieustalonym okresie czasu w roku 2003r. przez okres 2-3 miesięcy, w miejscowości C. działając wspólnie i w porozumieniu z dwiema ustalonymi w toku postępowania osobami, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy wytworzył znaczną ilość środków psychotropowych w postaci około 70 kg siarczanu amfetaminy, przy czym czynu tego dopuścił się w zorganizowanej grupie przestępczej,

tj. o przestępstwo z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005r. Nr 179, poz. 1485) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 k.k.,

III. w bliżej nieustalonym czasie 2003r. w P. na parkingu przy C. oraz na terenie restauracji (...), działając wspólnie i w porozumieniu z P. S. (1), w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w odstępie około miesiąca czasu, dwukrotnie wprowadził do obrotu, wbrew przepisom ustawy znaczną ilość środków psychotropowych przekazując R. W. amfetaminę w ilości 2 kg oraz 4 kg,

tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005r. Nr 179, poz. 1485) w zw. z art. 12 k.k.,

IV. w bliżej nieustalonym okresie czasu 2003r. we W. na terenie baru (...), działając wspólnie i w porozumieniu z P. S. (1), wbrew przepisom ustawy, wprowadził do obrotu znaczną ilość środków psychotropowych, przekazując około 2 kg amfetaminy A. W.,

tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005r. Nr 179, poz. 1485),

V. w bliżej nieustalonym okresie czasu 2003r. na terenie baru (...) w C. oraz na terenie (...) działając wspólnie i w porozumieniu z P. S. (1), w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy, co najmniej dwukrotnie wprowadził do obrotu znaczną ilość środków psychotropowych, przekazując łącznie około 3 kg amfetaminy bliżej nieustalonemu mężczyźnie o imieniu (...),

tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005r. Nr 179, poz. 1485) w zw. z art. 12 k.k.,

VI. w 2003 roku w miejscowości S. przy ul. (...) (...)na terenie posesji P. T. wspólnie i w porozumieniu z P. S. (1), : wbrew przepisom ustawy wytworzył siarczany amfetaminy w ilości nie mniejszej niż 8 kg, przy czym przestępstwa tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw,

tj. o przestępstwo z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005r. Nr 179, poz. 1485) w zw. z art. 65 k.k.

VII. w bliżej nieustalonym dniu latem 2003r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z P. S. (1), wbrew przepisom ustawy, wprowadził do obrotu znaczną ilość środków psychotropowych sprzedając mężczyźnie o nieustalonej tożsamości nie mniej niż 2 kg amfetaminy,

tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005r. Nr 179, poz. 1485).

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie wyrokiem z dnia 6 listopada 2015 r. sygn. V K 85/11 orzekł:

I. Na mocy art. 17 § 1 pkt. 7 k.p.k. postępowanie karne wobec M. W. w zakresie czynu opisanego w pkt. I-szym komparycji wyroku - umorzył.

II. Oskarżonego A. O. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z komparycji wyroku i za to na mocy art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go, zaś na mocy art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył mu karę 4 lat pozbawienia wolności i karę 200 stawek dziennych grzywny przyjmując wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych.

III. Oskarżonego A. O. w ramach czynów zarzucanych mu w pkt. III, IV, V i VII komparycji wyroku uznał za winnego tego, że działając w krótkich odstępach czasu z góry powziętym zamiarem w bliżej nie ustalonym czasie 2003

roku działając wspólnie i w porozumieniu z P. S. (1) w P. na parkingu przy C. oraz na terenie restauracji (...), w odstępie około miesiąca czasu, i dwukrotnie wprowadził do obrotu, wbrew przepisom ustawy znaczną ilość środków psychotropowych przekazując R. W. amfetaminę w ilości 2 kg oraz 4 kg, we W. na terenie baru (...), wbrew przepisom ustawy, wprowadził do obrotu znaczną ilość środków psychotropowych, przekazując około 2 kg amfetaminy A. W., na terenie baru (...) w C. oraz na terenie (...) działając wspólnie i w porozumieniu z P. S. (1), wbrew przepisom ustawy, co najmniej dwukrotnie wprowadził do obrotu znaczną ilość środków psychotropowych, przekazując łącznie około 3 kg amfetaminy bliżej nieustalonemu mężczyźnie o imieniu (...), w W., wbrew przepisom ustawy, wprowadził do obrotu znaczną ilość środków psychotropowych sprzedając mężczyźnie o nieustalonej tożsamości nie mniej niż 2 kg amfetaminy, który to czyn na mocy art. 4 § 1 k.k. zakwalifikował z art. 43 ust. 3 ustawy 24 kwietnia 1997 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i za to na mocy art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 43 ust. 3 ustawy 24 kwietnia 1997 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. skazał go na karę 3 lat pozbawienia wolności i karę 100 stawek dziennych grzywny przyjmując wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych.

IV. Oskarżonego A. O. uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. VI-tym komparycji wyroku i za to na mocy art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go, zaś na mocy art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności i karę 100 stawek dziennych grzywny przyjmując wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) złotych.

V. Na mocy art. 85 § 1 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. połączył oskarżonemu A. O. wyżej orzeczone wobec niego kary pozbawienia wolności i wymierzył mu jedną karę łączną 4 lat pozbawienia wolności, zaś na mocy art. 85 § 1 k.k. w zw. z art. 86 § 1 i 2 k.k. połączył oskarżonemu A. O. wyżej orzeczone wobec niego kary grzywny i wymierza mu jedną karę łączną 100 stawek dziennych grzywny przyjmując wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych.

VI. Na mocy art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu A. O. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 5 listopada 2012 roku do dnia 28 grudnia 2012 roku.

VII. Zasadził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. S. Kancelaria Adwokacka w W. ul. (...) (...), (...)-(...) W. kwotę 8.265 złotych 60 groszy w tym stawkę 23 % podatku od towarów i usług, tytułem obrony z urzędu oskarżonego M. W., oraz na rzecz adwokata M. K. Kancelaria Adwokacka w W. Al. (...) (...), (...)-(...) W. kwotę 8.413 złotych 20 groszy w tym stawkę 23 % podatku od towarów i usług, tytułem obrony z urzędu oskarżonego A. O..

VIII. Koszty procesu w części dotyczącej oskarżonego M. W. przejął na rachunek Skarbu Państwa, zaś oskarżonego A. O. zwolnił od ponoszenia kosztów procesu i przejmując na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od tego orzeczenia wniosła obrona oskarżonego. Apelacja zarzuca wyrokowi: mającą wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów postępowania tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dowolną, dokonaną wbrew zasadom prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego i nie obejmującą całokształtu okoliczności ujawnionych w sprawie ocenę materiału dowodowego, w szczególności zeznań świadka P. S. (1) co skutkowało błędnym ustaleniem faktycznym, że oskarżony wytwarzał w miejscowościach C. oraz S. środki psychotropowe w postaci siarczany amfetaminy, które następnie wprowadzał do obrotu w P., W., C. i W., podczas gdy prawidłowa analiza dowodów zgromadzonych w niniejszym postępowaniu prowadzi do przekonania, że na podstawie zgromadzonych dowodów nie można A. O. przypisać sprawstwa zarzucanych mu czynów.

Podnosząc powyższy zarzut skarżąca wnosi o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia wszystkich zarzucanych mu czynów ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Nadto apelacja na podstawie przepisu art. 438 pkt 2 zaskarżonemu wyrokowi w zakresie rozstrzygnięcia zawartego w punkcie VII wyroku w części dotyczącej zasądzenia wynagrodzenia na rzecz adw. M. K. zarzuca naruszenie przepisów postępowania tj. § 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z

urzędu poprzez zasądzenie wynagrodzenia w stawce minimalnej podczas gdy zawilość sprawy, niezbędny nakład pracy adwokata oraz obszerność zgromadzonego materiału dowodowego uzasadniają zasądzenie jej zgodnie ze zgłoszonym wnioskiem obrońcy w wysokości 150% stawki minimalnej.

Podnosząc powyższe na zasadzie art. 427 § 1 k.p.k. apelacji wnosi o zamianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie na rzecz adw. M. K. wynagrodzenia w wysokości 150% stawki minimalnej.

Sąd Apelacyjny zważył, co nasypuje;

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Nie można podzielić stanowiska apelacji jakoby Sąd Okręgowy dopuścił się obrazy przepisów postępowania, tj. art. 410 kpk i art. 7 kpk, co skutkowało błędnymi ustaleniami faktycznymi odnośnie działania przypisanego oskarżonemu A. O. zaskarżonego wyrokiem. Takiemu stanowisku przeczy w sposób zdecydowany dokonana w toku kontroli odwoławczej konfrontacja ustaleń faktycznych stanowiących podstawę tegoż orzeczenia z zebranymi w sprawie dowodami. Przekonuje ona, iż przedmiotem procesowego zainteresowania Sądu I instancji był całokształt zebranego materiału dowodowego i okoliczności z niego wynikające. Dowody te zostały poddane analizie, tak co do ich treści jak i we wzajemnym powiązaniu, a następnie ocenione, co do której skarżąca de facto nie wykazała, aby ocena wykraczała poza reguły art. 7 kpk.

W sprawie bezspornym jest, iż podstawę ustaleń faktycznych stanowiły głównie zeznania P. S. (1), które Sąd Okręgowy uznał za wiarygodne. To, że autorka apelacji nie zgadza się z tego rodzaju oceną nie oznacza, iż Sąd ten dopuścił się obrazy art. 7 kpk. Lektura zeznań tego świadka potwierdza stanowisko Sądu I instancji, bowiem brak jest okoliczności, które podważałyby ich wiarygodność. Nie uszły uwagi Sądu Okręgowego pewnego rodzaju rozbieżności w relacjach tego świadka co do czasokresu produkowania przez oskarżonego amfetaminy. Sąd rozbieżności te rozważył, poddał ocenie, a wnioski z niej wsnute nie zastały skutecznie przez skarżącą zakwestionowane. Nie można bowiem pominąć upływu czasu od popełnienia przestępstw do czasu składania zeznań przez świadka, który nie prowadził ewidencji procesów produkcji amfetaminy, ani jej sprzedaży, jego zeznania są spontanicznymi relacjami tego co zapamiętał, jednocześnie nie ukrywał, iż „ciężko spamiętać parę lat działalności” przestępczej i dlatego jego zeznania „mogą wydawać się chaotyczne” tak co do dat jak i ilości wyprodukowanej amfetaminy (k 8061).

W odniesieniu do argumentów apelacji trzeba podnieść, iż z zeznań P. S. (1) jednoznacznie wynika, iż brał udział wraz z oskarżonym w produkcji amfetaminy zarówno latem jak i jesienią 2003 r. Brak precyzji w tym zakresie nie dyskredytuje nadanego przez Sąd Okręgowy tym zeznaniom waloru wiarygodności. Nie podważa ich także brak śladów produkcji, co Sąd I instancji trafnie ocenił, a osobista inna ocena w tym zakresie autorki apelacji nie może świadczyć o zasadności apelacji.

Sąd Okręgowy poddał też ocenie zeznania wskazanych w apelacji świadków i nie kwestionował, iż działka w C., gdzie odbywała się produkcja amfetaminy, była wykorzystywana rekreacyjnie. Nie oznacza to, że zeznania P. S. (1) są nieprawdziwe, tym bardziej, że dywagacje prowadzone w tym zakresie przez autorkę apelacji nie mogą podważyć ustaleń stanowiących podstawę zaskarżonego wyroku. Tego rodzaju wnioski należy odnieść też do argumentu dotyczącego kontroli zużycia prądu na posesji w C.. To, że zakład energetyczny oficjalnie nie stwierdził kradzieży energii elektrycznej nie przeczy w żaden sposób zeznaniom P. S. (1), bowiem nigdy nie podał on, aby była kontrolowana posesja, na której z oskarżonym prowadzili produkcję amfetaminy i aby stwierdzono tam nielegalne podłączenie urządzeń elektrycznych i nielegalny pobór energii elektrycznej. Ponadto w świetle jego zeznań bez znaczenia jest odwołanie się przez apelującą do zeznań małżonków F. odnośnie braku wzrostu zużycia prądu, skoro przy produkcji amfetaminy korzystali z prądu pobieranego nielegalnie. Logicznym jest więc, że zainstalowany licznik pomiaru zużycia prądu nie wykazywał wówczas rzeczywistego poboru energii na tej posesji.

Jeżeli chodzi o dostęp do wody na ww. działce to, wbrew twierdzeniu apelacji, brak jest podstaw, aby uznać w tym zakresie istnienie rozbieżności. Zarówno z zeznań P. S. (1) jak i wskazywanych w apelacji świadków wynika

jednoznacznie, iż działka była pozbawiona dostępu do bieżącej wody. P. S. opisał tę okoliczność oraz sposób w jaki wraz z oskarżonym montowali na czas produkcji pompę i w jaki sposób z niej korzystali (k 7902).

Nie można podzielić stanowiska apelacji również w zakresie oceny zeznań świadka P. S. (1) odnośnie sprzedaży amfetaminy osobom wskazanym w zaskarżonego wyroku. W tym zakresie świadek ten podał okoliczności przekazywania amfetaminy przez oskarżonego, opisał miejsca, w których dokonywano transakcji, sposób przekazywania amfetaminy i ilość, a apelacja nie przedstawiła żadnego skutecznego argumentu mogącego podważyć ustalenia dokonane przez Sąd I instancji. Jeżeli chodzi o zarzut VII to uszło uwagi skarżącej, iż z zeznań ww. świadka jednoznacznie wynika, iż do przekazania amfetaminy nieustalonemu mężczyźnie doszło latem 2003 r. na ul. (...) w W. (k 1300).

Reasumując – stwierdzić trzeba, że zasadne jest stanowisko Sądu Okręgowego, iż świadek P. S. (1) konsekwentnie opisywał okoliczności popełnianych z oskarżonym A. O. i innymi osobami przestępstw nie umniejszając w tym zakresie swojej roli. Jego zeznania korespondują z niekwestionowanymi zeznaniami D. D., a także z faktem pobytu w szpitalu (...) – teścia P. T., na którego posesji odbywała się produkcja amfetaminy (zarzut VI). Nie miała miejsca sytuacja, aby P. S. (1) składając zeznania odmiennie obrazował te same zdarzenia, aby zeznania zawierały ewidentne sprzeczności, czy dopiero po upływie wielu miesięcy przedstawiał okoliczności, które z punktu widzenia doświadczenia życiowego, nie mogły zostać zapomniane bezpośrednio po zdarzeniu będącym przedmiotem depozycji. Jego zeznania nie dotyczą li tylko jednorazowego zdarzenia, jak sam przyznał zrealizował wiele procesów produkcji amfetaminy w różnych miejscowościach i w różnym czasie. Dlatego też nie można zgodzić się z autorką apelacji, iż z powodu pewnych nieścisłości czy rozbieżności w zeznaniach P. S. (1) – składanych po upływie wielu lat od zdarzeń – co do czasokresu produkcji amfetaminy, czy osób (poza oskarżonym) biorących udział w produkcji w określonych przedziałach czasowych, zeznania te powinny podlegać dyskwalifikacji procesowej. Apelacja nie wykazała, aby zeznania te były wynikiem fałszywego obciążania oskarżonego, bądź motywowane chęcią przerzucenia własnej odpowiedzialności na inne osoby, czy zemsty. Apelacja nie kwestionowała opinii psychologa wydanej w trybie art. 192 § 2 kpk odnośnie tego świadka, tym bardziej argument dotyczący „libacji narkotykowych” w tym aspekcie staje się bezprzedmiotowy.

W związku z powyższym brak jest podstaw do uznania, iż ustalenia faktyczne stanowiące podstawę zaskarżonego wyroku obarczone są błędem. W tej sytuacji za prawidłowe należy uznać ustalenia Sądu I instancji co do winy oskarżonego oraz kwalifikacji prawnej czynów mu przypisanych. Jedynie w tym ostatnim zakresie wyrok wymagał korekty odnośnie czynu przypisanego w punkcie III, bowiem art. 43 ust. 3 ustawy z dnia 24.04.1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii został przeniesiony do obecnie obowiązującej ustawy, tj. art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w jej pierwotnym brzmieniu. Brak jest więc podstaw do powołania w kwalifikacji prawnej art. 43 ust. 3 poprzednio obowiązującej ustawy, natomiast ze względu na treść art. 4 § 1 kk należało czyn zakwalifikować z art. 56 ust. 3 w brzmieniu pierwotnym ustawy obecnie obowiązującej.

Rozpoznając apelację w granicach art. 447 § 1 kk Sąd odwoławczy, przy uwzględnieniu okoliczności powołanych przez Sąd Okręgowy (poza brakiem skruchy) nie znalazł podstaw do uznania orzeczonej wobec oskarżonego A. O. kary pozbawienia wolności i grzywny za rażąco niewspółmierne.

Również nie uwzględniono zarzutu obrońcy w zakresie przyznanego wynagrodzenia za obronę z urzędu. Nie ujawniono bowiem okoliczności, które w toku ponownego rozpoznania sprawy przez Sąd Okręgowy miałyby skutkować przyznaniem obrońcy wynagrodzenia w podwyższonej, wówczas obowiązującej, stawce.

Sąd Apelacyjny nie znalazł również okoliczności, które winny skutkować zwolnieniem oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, dlatego na mocy art. 636 § 1 kpk oraz art. 2 ust.1 pkt 5 i art. 3 ust.1 ustawy o opłatach w sprawach karnych orzeczono jak w wyroku.

Na marginesie warto zauważyć, iż w uzasadnieniu wyroku sąd winien wskazać dowody, które miały znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, a nie tworzyć kilkunastostronicowego wykazu dokumentów zawartych w aktach sprawy, które ze swej istoty nie mają znaczenia dla dokonania ustaleń stanowiących podstawę zaskarżonego wyroku.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny na mocy art. 437 § 2 kpk orzekł jak w wyroku.